

Kalász Márton
(1934, Somberek) költő, író,
műfordító, Budapesten él,
Kossuth-díjas

Kalász Márton

Temető

Lelked: a temetőig út küzdve ki, gondolat,
s ha nincs épp majd erő itt – te hívnád magad.
Fejtés ne kívánna akkorát szomorítani –
imák közzaván szemérmes szó, épp e bánat: te s én, apad
halk sóhaj, vinne, ki honnan kímél, tudatná, szeretet int s ami él.
A színhely más megrendülés, a kiveszettből ami áthat –
szó így, külön tartás kis alkony; de kora éber most szólna, sírhatnék,
mint szorongó agg, úgy keltenék, e tündökletes fény, hívó arc –
köszöntve elér a hívás, haladhatok, miképp az álom, ha tét kuporgatott.
Itt fogadhatom csöndjén, talán az se volna csak bátorítva igény.
Arcod fölé hajlok – venne ki, a rózsák felől finoman vágynon kezét –
erő a hiányból, s ahol a gyönyört véltük, minden érve sok temető,
a világ; egy kapujára koszorúval kis márvány névjegyet évre kitett:
Édes, hisz minden gondolat s lélek egy fájdalomon szólítva – eped.

Út

Ez az álmatlanság már azzá se térülne – lennem
egy-egy gondolat névtelen bátorodója bennem
fölfedve legalább, fogyatkozó hit, annyi lényt belátnom,
s mint hajdan, kétkedve ugyan, de vélhessük magunk egy tisztaságon,
nem kell kihívónak lenni, annyi cél foglalójának tovább,
a fájó teremtés se riasszon, közös föllélegzése ideát –
váltunk lelkületünkön, oly művek fényén, ki lehet
mondani, nos, visszatérve az álmatlanság tűnődésére, hihet
a féltett alkotásban épp a szorongva elmélyülő, sugallaton
a nappal jártat inkább, értet, követve a korai kedvvallatón –
elköszönni annyi váratlan önmértékkel egy szótól, s nem hiány,
de hát szavunk a lelkeségről, a lélekről, így készülni kíván,
szárnyad, mondtuk még tegnap, szellem, irónia; s néha vitat,
járulni az elmék új szép gondolatához, járulva a tiszta utat.